

РЕШЕНИЕ

№ 13466

гр. София, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 26 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛЕНА ЛЮДМ.
ДРАНЧОВСКА**

при участието на секретаря **БОРЯНА М. ТОШЕВА**
като разгледа докладваното от **ВАСИЛЕНА ЛЮДМ. ДРАНЧОВСКА**
Гражданско дело № 20221110121356 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ.

Ищецът „Т-----“ ЕООД твърди, че между страните е възникнало облигационно правоотношение по договор за продажба, обективизиран във фактура № 368/04.10.2016 г., по силата на който ищецът е предоставил на ответника стоки (рекламни материали), посочени конкретно по вид, количество и цена във фактурата, на обща стойност 543,60 лв. с ДДС. Поддържа, че паричното задължение не е погасено от ответника, въпреки изпратените покани за плащане, поради което претендира сумата от 543,60 лв., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното ѝ изплащане, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 17.09.2021 г. по гр.д. № 42688/2021 г. по описа на СРС, 26 състав.

Ответникът „Д-----“ ЕООД оспорва иска, като твърди, че не е сключвал договор с ищеца и не е получавал описаните във фактурата стоки. Навежда възражение за изтекла погасителна давност.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За основателността на предявения иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ в тежест на ищеца е да докаже наличието на правоотношение между страните по валиден договор за търговска продажба, по силата на който е изпълнил задължението си за предаване на стоката и в тежест на ответника е възникнало изискуемо задължение за плащане на цена в претендирания размер. В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже погасяването на дълга.

По делото е представена фактура № 368/04.10.2016 г., която обективира сключен между страните по делото договор за продажба на описаните в нея по вид, количество и цена стоки – папка А4, цветност 4+0, лепен джоб, двойна бига, хартия 300 гр. (200 бр.), както и пропуски А5, цветност 4+0, хартия 300 гр., ламинат гланц (600 бр.). В документа са индивидуализирани страните по договора и продаваната стока по вид и цена, като макар и същият да не съдържа подпис на представител на ответното дружество-купувач, видно от приетото и неоспорено от страните заключение на ССЕ фактурата е била редовно осчетоводена в дневника за покупки на „Д----“ ЕООД за съответния месец октомври 2016 г. и дружеството е ползвало пълен данъчен кредит по нея. Трайната съдебна практика приема, че фактурата може да бъде приета като доказателство за възникнало договорно правоотношение по договор за продажба между страните, доколкото в нея фигурира описание на стоката по вид, стойност, начин на плащане, наименованията на страните и време и място на издаване. Само по себе си отразяването на фактурата в счетоводството на ответника - купувач, включването ѝ в дневника за продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по нея представляват признание на задължението и доказват неговото съществуване. Макар и във фактурата да не се съдържа подпис на лице, което да е било упълномощено от купувача да получи стоката, то търговецът е узнал за получаването ѝ и това е установено по безсъмнен начин от отразяването на фактурите в счетоводството му, като на основание чл. 301 ТЗ ответникът е потвърдил извършените действия по закупуване на стоките, тъй като не им се е противопоставил веднага след узнаването за тях, нещо повече – приел ги е и е ползвал данъчен кредит по сключената сделка. В този смисъл е трайната и задължителна практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК (преди отмяната на чл. 291 ГПК) – Решение № 23/07.02.2011 г. на ВКС по т. д. № 588/2010 г., II т. о., Решение № 42/19.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г. на ВКС, II т. о., Решение № 30/08.04.2011 г. на ВКС по т. д. № 416/2010 г., I т. о., Решение № 114 от 26.07.2013 г. на ВКС по т. д. № 255/2012 г., I т. о. и др.

С оглед на изложеното, несъмнено е, че между страните е възникнал договор за продажба на описаните стоки и ищецът е изпълнил задължението си да ги предаде на купувача, поради което и има право да получи цената в общ размер от 543,60 лв. с ДДС. Следователно, при установяване на всички елементи от фактическия състав на спорното право и при липса на доказателства за погасяване на процесното задължение, искът за претендираната цена по процесната фактура следва да бъде уважен изцяло. Във връзка с наведеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност следва да се отбележи, че същото е

неоснователно – заявлението за издаване на заповед за изпълнение (от когато се считат предявени установителните искове – арг. чл. 422, ал. 1 ГПК) е подадено на 21.07.2021 г., като по този начин петгодишната давност за главницата, започнала да тече от възникване на задължението (при липса на уговорен падеж и с оглед разпоредбата на чл. 303а, ал. 3 ТЗ – арг. чл. 114, ал. 2 ЗЗД) – 04.10.2016 г., е прекъсната преди изтичането ѝ – арг. чл. 116, б. „б“ ЗЗД.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът (заявител) има право на направените от него разноси съобразно уважения иск в размер на 219,27 лв., платени държавна такса и адвокатско възнаграждение в заповедното производство (съобразявайки и частта от заповедта за изпълнение, която е била обезсилена), и в размер на 775 лв., платени държавна такса, депозит за вещо лице и адвокатско възнаграждение в исковото производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска, предявен от „Т-----“ ЕООД, ЕИК -----, със седалище и адрес на управление: гр. В----, срещу „Д----“ ЕООД, ЕИК -----, със седалище и адрес на управление: гр. С----, с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ, че „Д----“ ЕООД дължи на „Т-----“ ЕООД сумата от **543,60 лв. с ДДС**, представляваща незаплатена цена на продадени стоки по договор, обективиран във фактура № 368/04.10.2016 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението – 21.07.2021 г., до окончателното ѝ изплащане, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 17.09.2021 г. по гр.д. № 42688/2021 г. по описа на СРС, 26 състав.

ОСЪЖДА „Д----“ ЕООД, ЕИК -----, със седалище и адрес на управление: гр. С----, да заплати на „Т-----“ ЕООД, ЕИК -----, със седалище и адрес на управление: гр. В----, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **219,27 лв.**, разноси в заповедното производство, както и сумата от **775 лв.**, разноси в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____